

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

کیفیت زندگی ما در دنیا به نوعیت هدف ما وابسته است

(ترجمه)

از عبد الله ابن عمر رضی الله عنهما روایت است که رسول الله صلی الله علیه از شانه وی گرفت و فرمود:

«كُنْ فِي الدُّنْيَا كَأَنَّكَ غَرِيبٌ أَوْ عَابِرُ سَبِيلٍ» (رواه بخاری)

ترجمه: در دنیا چنان زندگی کن که گویی مسافر و یا رهگذر هستی.

ای مسلمانان! این حدیث شریف ما را از تمایل و علاقه‌مندی به سوی دنیا برحذر می‌دارد، لازم است که حالت نفس خود را مثل یک شخص ناآشنا بدانیم که داخل شهر می‌گردد، رغبت و علاقه‌مندی با مردم آنجا نداشته و قلبش به هیچ چیزی از آنجا علاقه‌مند نمی‌گردد، بلکه علاقه‌مند بازگشت به مکان اصلی خود می‌باشد. یا مثل آن مسافری در دنیا باشیم که مسافت‌ها را جهت رسیدن به مقصدش طی نموده تا از سختی‌های سفر راحت گردد. هرآن چیزی که او را از سفر باز دارد به آن توجه نمی‌نماید، تنها به توشه‌ی راه و مرکبش توجه داشته تا او را به منزل مقصودش برساند.

آری! باید در این دنیا حال ما چنین باشد، بقای ما به سوی زوال است و نهایت این بناء (دنیا) ایستادن در پیشگاه الله سبحانه و تعالی می‌باشد تا این که از ما بپرسد که به این سفر چه و سایل پیشکش نموده بودیم؟ آیا عمل ما برای رضایت او بود یا خیر؟ آیا ما کاری برای تطبیق شریعت او بعد از این که شریعت از صحنه دور گردید، نموده‌ایم؟ آیا ما جهت اعاده‌ی دوباره خلافت که آن را غرب کافر از بین برده کار نموده‌ایم؟ اگر ما پند نگیریم، روزگار ما را به کجا خواهد کشید؟ اگر از حیات خود استفاده ننمائیم ما را به کجا خواهد برد؟

یا الله! ما را با آمدن خلافت راشده بر منهج نبوت که در آن وحدت مسلمانان نهفته باشد مستفید بگردان و از آن‌ها مصایب و بلاها را دور نما! یا الله زمین را به نور وجه کریمت منور گردان. اللهم آمین آمین.

خلاصه‌ی حدیث

کسی که زندگی دنیا را هدف اصلی خود قرار دهد، او باید به دنیا محبت داشته باشد و کسی که دنیا را وسیله‌ای برای کسب رضایت الله سبحانه و تعالی می‌داند، او در دنیا مانند رهگذر زندگی می‌کند. چنانچه ابن عمر رضی الله عنهما می‌فرمود: وقتی غروب کردی، در انتظار صبح نباش و وقتی صبح کردی، در انتظار غروب نباش و در تندرستی، چیزی را برای ایام بیماری و در زندگی، چیزی را برای مرگ آماده کن.